

Chờ một lần tha thứ

» Tác giả: **Nguyễn Hoàng Đức**

- “Noọng” cứ đi trước nhé!- Lò Khăm loạng choạng bám vào chiếc sàn phơi lúa ở sát cầu thang gỗ nói với Giang. Anh ta đùa cợt, tiếng cười đung đưa nghiêng ngả theo cơ thể hút cạn năm sừng trau bụi rượu cần. Lò Khăm nắm lấy tay Giang- thông cảm nhé, anh bạn! Đây là đám cưới của người trong họ nhà tớ mà, tớ không thể bỏ đi được. – Lò Khăm đổi tay vịn- Hết đêm vui tớ sẽ đi, tớ sẽ đuổi kịp cậu ngay thôi.

- Không sao! Tớ đi một mình cũng được. – Giang vỗ vỗ vai Lò Khăm- người dẫn đường cho chàng.- Cậu cứ ở lại mà vui cho trọn cuộc.

- Chào Pị!

- Chào Noọng!

Chia tay Lò Khăm, Giang sóc lại chiếc ba lô lưng cùng đồ nghề địa chất, rồi hăm hở bước đi.

- Không ở lại với bọn em à, cán bộ ời!- Những cô gái Thái má ửng đỏ vươn người khỏi khung cửa nhà sàn vẫy theo. ở khung cửa bên này, những chiếc khèn lá của đám con trai lại rúc lên một hồi tiễn biệt, âm thanh vút lên rồi vồng xuống tinh nghịch như những dây leo rừng quấn lấy chân người.

- Anh sẽ trở lại nhé, bọn em chờ đấy!- Những cô gái Thái xinh xắn cười khúc khích.

Tiếng cười xa hút phía sau lưng. Đám cưới của người Thái vui thật, Giang nghĩ, còn những cô gái thì hồn nhiên trong trẻo đến kỳ lạ. Bước chân Giang như níu lại, chàng bỗng luyến tiếc hình ảnh những chiếc váy thổ cẩm duyên dáng thêu vô vàn hươu nai, chim cò và cây cỏ ngồi vây lấy

DucVien's online photo gallery

chàng quanh choé rượu cần cầm những chiếc vòl trúc cong vút mềm như bún nôi mọi người lại với nhau... “Chàng là khách quý của chúng em... chàng ở Thủ đô, ở tận Hà Nội mà... chàng chê chúng em người rừng à...” Những cô gái đua nhau mời chàng hút rượu cần... Họ còn mời chàng hát khắp nữa, nhưng mình có biết tiếng Thái nào đâu... Tai chàng nóng lên khi nhớ lại tiếng hò hát đối đi đối lại của đám con gái- con trai cứ lạnh lót vút qua hai đôi tai đỏ lựng của chàng. “ ừ, cũng phải thôi! Giang nhủ, cậu Lò Khăm làm sao bỏ nổi cuộc vui như thế! Lên công tác vùng dân tộc, mới có lần thứ hai, Giang cũng hiểu được: Người dân của núi rừng, họ sống hồn nhiên và tình người lắm. Chẳng ai bắt ép được họ, họ chỉ làm cái gì mà họ muốn, pháo nổ bên tai trống phách- loa mõ thúc giục cũng mặc kệ, ấy vậy mà chỉ một điệu khèn lá vu vơ, một tiếng hú vọng từ xa tíu lại. họ quảng hết mọi việc để lao đi.”

Cái bóng của Giang xiên chéch trên vạt nương bị đốt cháy trụi. Mặt trời ngả về phía Tây, ngọn gió từ phương Nam bỗng ào đến hất ngược trở lại cái gió nóng hầm hập từ Lào tràn qua. Không khí chợt mát dịu, từ những triền đồi xung quanh, những đám bụi hơi nước lơ lửng lừ lừ bay toả ra theo gió . Giang hào hứng leo thoăn thoắt tới đỉnh đồi, chàng thả mặc cho hai bàn chân rơi rầm rập xuống mạch đường hình chữ chi dốc đứng như muốn đổ nghiêng chàng một nhát từ đỉnh xuống tận chân đồi. Lội qua suối, chàng bẻ một cành tre vút vào không khí như anh hùng kỵ sĩ, thỉnh thoảng chiếc roi lại nhắm một đám lá đại vút xuống như thể một nhát kiếm ở trận Oa- téc- lô, tiếng nước róc rách chảy từ vách đá um tùm xuống, một con kiến cang sa giữa dòng... Chiếc roi của chàng hạ xuống như một cây cầu. Vút...vút... vút... chiếc roi hăm hở dẫn những bước chân chàng lên đỉnh núi. Bỗng:

- ời í í í í...- Tiếng hú rớt xuống từ đỉnh núi- Xoạt...oạt...- Tiếng lá rừng động mạnh. Giang vội chạy lên, ngó xuống. Một người đàn ông lúc lắc khẩu súng săn trên vai đang cố sức bám víu vào sợi dây leo trên vách núi. Anh ta quẫy người mong níu lấy một cành cây trên vách, cành cây ngoài tầm tay với... Sợi dây không chịu nổi sức nặng của một thân hình quá lực lưỡng, những chùm rễ nhỏ bám dọc theo thân kẻ đá bứt tung phưn phụt. – Xoạt...người đàn ông rơi sâu thêm một cây sào, những chùm rễ nhỏ vẫn đang bực ra...

- Đứng quẫy! – Giang nói vọng xuống. Chàng rút con dao ở thắt lưng ra cắt phẳng những nút buộc của chiếc ba lô, lấy cuộn dây thừng ra tung một đầu xuống. Người đàn ông vươn tay lên, mặt anh ta méo xệch, đầu dây thừng đang đưa ngay trước những ngón tay tuyệt vọng đang hua lên. Sợi dây rừng vẫn tách khỏi vách đá, nó văng mãi xuống. Giang dời chỗ đứng có thể tỳ chắc chắn tiến ra mép vực, chàng tiến thêm một chút nào thì sợi

dây rừng lại vồng theo chút đấy. – Xoạt! – Sợi dây rừng bứt mạnh một cái, không kịp do dự. Giang nhảy đại xuống một cành cây cách miệng vực khoảng ba mét. Bụi cây rung mạnh, gốc nó ẹo đi, người đàn ông vừa kịp chộp được dây thừng thì sợi dây rừng tung đứt hẳn. Giang dùng hết sức kéo dây lên, phía đầu kia những ngón tay quắp chặt của người đàn ông đang đuôi sức dãn, chúng trông có vẻ muốn được ruỗi ra cho đỡ mỏi...

- Tôi, tôi rất...rất đội ơn cán bộ... Đội ơn suốt đời! Chú đã cứu mạng tôi. – Lên đến miệng vực, người đàn ông run run ôm lấy hai vai Giang nói, Anh ta vòng tay ra sau hông lấy bình tong rượu, tay anh cắt phạt hai cành vầu tươi cạnh đó một cách thành thạo. Giót rượu tràn hai ống vầu, anh đưa một ống cho Giang bảo:- Cán bộ hãy uống với ta một tí, uống để mừng cho ta sống lại. Uống hết vầu thứ hai, anh ta hỏi:

- Cán bộ tên gì?
- Tôi, tên Giang!
- Cán bộ bao nhiêu tuổi?
- Tôi, hai mươi ba!
- Thế thì cán bộ làm anh em ta rồi. – Anh ta nắm chặt lấy tay Giang lắc.- Chú mày với tớ nhận làm anh em kết nghĩa nhé. Tớ là Cầm Coóng ba mươi tuổi rồi. Nói đoạn, anh ta lấy con dao quắm cắt xoẹt vào ngón tay cái. Anh nâng ống vầu rượu lên hứng lấy máu. Anh đưa con dao cho Giang:

- Đến lượt chú mày, cắt đi!

Trước tấm lòng nhiệt huyết của Cầm Coóng, Giang không nỡ chối từ, anh rỏ máu mình vào ống rượu rồi nâng lên miệng Coóng. Coóng cũng nâng ống rượu lên kề môi Giang.

- Anh em tôi xin thề sẽ tận nghĩa tận tình với nhau!
- Xin thề!- Tay người nọ- miệng người kia, hai người chéo tay dốc rượu vào miệng nhau.
- Chú đi đâu?
- Tôi đến bản Huổi Phong để lấy mẫu đá.
- Thế thì ngược đường nhà ta rồi, nhà ta ở bản Huổi Cốc kia. Thôi chúng ta đi đi!- Cầm Coóng nắm lấy tay Giang kéo đi, - Về nhà ta uống rượu mừng anh em đã. Sau đó, ta sẽ dẫn chú đến tận Huổi Phong.

- Con ngựa của Cầm Coóng hí lên mừng rỡ khi thấy chủ. Cầm Coóng cất tiếng gọi vợ ngay ngưỡng cửa nhà sàn:

- Lò Mây à?

- Dạ!- Một thiếu phụ đầy đà, có khuôn mặt xinh đẹp nhưng rầu rầu xuất hiện.
- Mày chào cán bộ Giang đi!- Cầm Coóng nói bằng tiếng Kinh cho cả vợ và Giang cùng nghe được. Không có nó thì tao đã nằm ở vực Ma- than rồi. Coóng đưa cuộn dây thừng của Giang ra- Nó dùng cái này để cứu ta đây. Chúng ta đã cắt máu nhận làm anh em rồi.
- Chào chú Giang!- Lò Mây chào lí nhí, đầu chị ta cúi xuống.
- Chào chị!
- Dọn cơm tam cho chúng ta ăn đi! Chắc chú Giang, nó đói lắm rồi.

Nước bốc hơi từ trong một chiếc chảo lớn để lửa âm ỉ. Lò Mây lay cái gáo quả bầu xúc cơm từ trong chiếc chõ đồ bằng gỗ được đặt ở giữa chảo. Chị cho mấy quả trứng vào trong một cái niêu đất trưng lên. Mâm cơm dọn ra, Lò Mây rút rè xếp váy ngồi xuống một góc. Cầm Coóng rót rượu ra chén, anh ngập ngừng nâng chén lên rồi lại hạ xuống, bỗng anh đứng vọt dậy đi ra sau cái cột dây mô hóng nơi góc bếp. Anh ta quay lại đặt lên vành chiếc mâm gỗ một cái tai người đã khô quắt lại

- Nào, chúc tình huynh đệ!- Cầm Coóng nâng chén lên giọng gượng gạo. Không khí bữa ăn thật nặng nề, Lò Mây quay đi lén lau hai giọng lệ. Ăn được một bát, Cầm Coóng bảo:

- Thôi, ăn tạm thế!- Cầm Coóng đứng dậy- Giờ chú ở nhà để anh xuống ao mé chân đòi bắt cá, tiện thể anh còn xem mấy cái bầy gà lôi nữa, chắc chắn phải có vài con làm mồi cho anh mình nhắm rượu. – Cầm Coóng quay sang bảo với vợ:- Còn mày xếp đệm cho nó nghỉ nhé, nó mệt lắm rồi đấy. Xếp năm đệm vào.

Năm cái đệm bông lau được Lò Mây xếp nằm ngồn ngộn ở gian khách, người Thái thường chồng đệm cao lên để tỏ trọng tình với khách quý. Giang chưa nằm xuống đã thiu thiu ngủ. Đúng lúc cơn mơ màng sắp sửa chìm chàng sâu vào giấc ngủ, chàng bỗng nghe thấy tiếng kéo lê rất khê. Chàng gượng mở mắt ra, vừa lúc Lò Mây khuất sau cửa chái, kéo theo cuộn dây của chàng. Khuôn mặt, cử chỉ của Lò Mây u uẩn thật đáng ngại. Giang nằm im nghe ngóng. Có tiếng chân đạp mạnh, tiếng ú ớ khê khê. Giang bật dậy vọt ra. Lò Mây đang đẩy giữa dưới chiếc dây thừng của chàng. Giang chạy lại ôm lấy hai chân Lò Mây nhấc bổng lên. Chàng lấy đường trong ba lô ra, pha một cốc đồ vào miệng Lò Mây.

- Tại sao chú không để cho tôi chết? – Lò Mây chống tay ngồi dậy.- Tôi không thiết sống nữa.
- Nhưng tại sao chị lại làm thế? Thế là không tốt! Tại sao...? Tại sao...?- Giang vặn hỏi.

Cuối cùng thì chị Mây kể:

- Tôi nhục lắm!- Chị ta thôn thục.- Gần chục năm rồi, anh ấy cũng chẳng thèm có con với tôi nữa.

- Vì sao!

- Tôi đã có tội... Có tội!- Lò Mây khóc.- Đúng cái ngày anh ấy đi bộ đội về anh ấy bắt gặp tôi... bắt gặp tôi đang nằm với một người đàn ông. Anh ấy giờ khẩu súng lục ra cắt tai người kia. Anh ấy bảo: “Từ nay tôi thề rằng: Mỗi bữa ăn cô sẽ được nhìn cái tai của nhân tình cô mà nhớ mãi. Từng ngày, từng bữa ăn cứ lần lữa trôi qua, tôi cứ chịu đựng. Tôi biết anh ấy cũng rất yêu tôi, nhưng anh ấy bị mắc vào lời thề rồi. Nhiều bữa tôi thấy anh ấy thần thờ đứng lên với lấy cái tai trên chiếc cột mà chẳng muốn chút nào. Anh ấy cứ làm đi làm lại việc ấy giống con nai trên núi phải nhớ đường về... hu...hu...Tôi khổ quá... thường chỉ có hai người với nhau tôi còn chịu nổi. Hôm nay có chú... Tôi nhục quá...hu...hu...

- Chị đừng khóc nữa!- Giang an ủi.- Tôi sẽ cố giúp chị.

Sẩm tối, Cầm Coóng về, anh xướng từ cổng:

- Này, Mây ơi! BẮC bếp nhanh lên!- Anh bước vào nhà, tay cầm ba chú gà lôi và một mớ cá chẩm cỏ, cá rô phi. Bữa ăn được dọn ra thịnh soạn: thịt gà rừng, cá, măng lay, có cả miếng da trâu phơi khô được nướng lên thơm phức.

- Dậy ăn cơm đi chú!- Cầm Coóng ra tận đệm lay Giang dậy. Giang dụi mắt ngồi xuống mâm, anh Coóng rót rượu ra.

- Cái gì thế này? – Giang vừa nói vừa đứng vọt dậy. – Em muốn được nhắm rượu.

- Dừng!- Cầm Coóng chồm lên níu tay Giang lại, nhưng không kịp. Giang bước một bước lại chiếc bếp phụ được đặt giữa nhà, chàng ném sợi dây bạc có đính chiếc tai vào lửa. Mùi thịt cháy khét lẹt. Anh Coóng nhảy đến lấy que khơi chiếc tai ra cho vào túi, mặc những bụi lửa đỏ rực còn đang bám quanh nó. Anh lừ lừ bước sang gian bên chọn khẩu súng kíp lớn nhất trong ba khẩu.

- Đi ra khỏi cửa!- Cầm Coóng chĩa khẩu súng kíp vào ngực Giang quát.- Vì mày đã cứu sống tao, tao không nỡ giết mày tại nhà tao, làm vậy là ô uế phong tục của tổ tiên tao.

- Giang bần thần bước ra khỏi cửa, trắng sáng mờ mờ. Trước mũi súng của Cầm Coóng, theo đường mòn chàng ngược dốc lên đỉnh núi.

- Dừng lại!- Cầm Coóng quát, ngọn đèn pin trên trán Coóng từ trên cao dội thẳng xuống mắt Giang. Giang bỗng thấy nuối tiếc, chỉ giây lát nữa thôi, viên đạn sẽ xuyên qua giữa hai mắt Giang, đó là cách săn thú bằng đèn của người dân tộc.

- Tại sao mày vi phạm vào bảo vật của tao? Mày phải chết!- Cầm Coóng nghiêng răng.

- Tôi sẽ chết! Cũng như tôi đã sẵn sàng chết để cứu anh.- Giang bỗng thấy

tỉnh táo lạ thường, chàng phó mặc cái chết. Trước khi chết, chỉ mong anh hãy nói cho tôi biết: Đó là bảo vật gì?

- Cầm Coóng kể vắn tắt câu chuyện qua hai hàm răng rít chặt.

- Anh có yêu chị ấy không?

- Ta trở về hăm hở sau bao năm tháng nhớ nhung, vậy mà... Ta không thể nào quên được...!

- Sao anh không bỏ chị ấy, sao anh không tha thứ?

- Không thể, sự tha thứ ấy nặng như cái chảo gang trong bụng, ta không mang nổi.

- Anh đã bao giờ vác hộ ai một bó sắn chưa?

- Rồi!

- Anh có thấy nặng không?

- Có!

- Như vậy đây, giúp đỡ người khác thì phải mang gánh nặng cho họ! Nếu anh yêu chị ấy thì hãy mang lấy gánh nặng tha thứ! Còn nếu không mang nổi gánh nặng thì hãy bỏ chị ấy mà đi!

- Nhưng ta đã thề rồi!

- Lời thề không bằng chính con người!

- Chú hãy đi đi! Chú là ân nhân của ta, ta không giết chú nữa. Nhưng ta có cách mang gánh nặng của mình rồi.

- Dừng, anh! – Bất ngờ giọng Lò Mây hét lên hốt hoảng, chị dùng hết sức xô mạnh vào thân thể lực lưỡng của Cầm Coóng. -

- Đoàn!- Tiếng đạn súng kíp nổ chát chúa, Giang chạy lại, anh Coóng ngã xuống, đạn xuyên qua bả vai, máu tuôn xối xả.

- Đỡ anh ấy lên chu Giang!- Chị Mây hãi hùng. – Không có tôi xô ngã thì viên đạn đã xuyên thẳng vào tim anh ấy rồi. Anh ấy tì nòng súng vào ngực, rồi lấy chân đạp cò.

ôi... ôi...- Lò Mây bỗng ngã lăn ra khi chồng vừa đứng dậy.

-Sao thế? Sao thế em?- Cầm Coóng bế vợ lên lo lắng.

- Trước khi đến đây, em đã ăn lá ngón.

Sao em lại làm thế?

- Em hối hận vì đã kể cho chú Giang nghe chuyện của mình... Nhưng vừa ăn xong ba chiếc lá ngón, em lại chạy đuổi theo anh. Em không thể để mặc anh giết chú Giang, chú ấy là người tốt mà...- Chị Mây gục xuống.

- Em... Em...- Cầm Coóng gọi thăm thiết.

- Nhanh lên anh Coóng, hãy đưa chị ấy về!- Giang chạy vụt về nhà, chàng lấy cả ba hộp sữa bò trong ba lô ra đổ vào miệng chị Mây. Ngực chị Mây giật lên từng cơn, may quá chị nôn ra...

* *

*

Dần dần, chị Mây tỉnh lại. Sau khi tự rit vết thương bằng một môn thuốc gia truyền, Cầm Coóng lại giục Giang ngồi vào mâm rượu đã bỏ dở.

- Uống đi, uống đi chú! Anh phải đội ơn chú đã cứu sống anh đến hai lần. à

còn cái khi gió gì đây?

- Anh thò tay vào trong túi lòi chiếc tai đã cháy thui ra.

- Cho lợn nó nhá!

Cầm Coóng lẳng chiếc tai qua cửa sổ, phía dưới có mấy con lợn đang ủn ỉn.

Hà nội ngày 16-4-1993